

РЕШЕНИЕ

№ 535

гр. Варна, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Ивелина М. Събева
мл.с. Ивалена Орл. Димитрова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно гражданско дело № 20223100500695 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Т. М. Т. от с. Слънчево, Варненска област, подадена чрез процесуален представител, срещу Решение № 350/17.02.2022 год., постановено по гр. дело № 20213110117868 по описа на РС-Варна за 2021 год., с което са отхвърлени предявените от въззивника Т. М. Т. срещу „Професионална Техническа Гимназия-Варна“, Булстат 000083245 обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 225 КТ за признаване на уволнението му за незаконно и за отмяна на Заповед № 27/27.09.2021 год. на работодателя, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“; за възстановяване на ищеца на предишната работа – „Учител ТО“ в „Професионална Техническа Гимназия-Варна“ и за заплащане на сумата от 9000 лева, съставляваща обезщетение за оставането му без работа в резултат на незаконното уволнение за пълния шестмесечен срок от уволнението – 12.11.2021 год. – 12.05.2022 год., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната сума, считано от подаването на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

В жалбата са наведени оплаквания, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено е в нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на

процесуалните правила, които обобщено се свеждат до неправилна преценка и анализ на доказателствата, в резултат на което решението е и необосновано. Твърди се в жалбата, че първоинстанционният съд не е обсъдил в пълнота писмените доказателства, които са приети по делото, не е обсъдил по същество доказателствата, не е изложил мотиви относно авторството на документите, съответно не е изложил мотиви и относно доказателствената им стойност, както и по законосъобразността на процедурата по ползване на платен годишен отпуск при ответника. Като се е ограничил с излагане на мотиви единствено от правна страна, а не е обсъдил доказателствата по същество, съдът е формирал необоснован правен извод за неоснователност на предявените искове.

Отправено е искане за отмяна на решението и за постановяване на друго, с което исковете за бъдат уважени.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, въззиваемият – ответник по предявените искове – „Професионална Техническа Гимназия-Варна“, чрез процесуален представител, оспорва жалбата, счита, че е неоснователна, а обжалваното решение – правилно и настоява да бъде потвърдено. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание въззивникът чрез процесуален представител поддържа жалбата си.

В съдебно заседание въззиваемият, чрез процесуален представител, оспорва жалбата, поддържа подадения писмен отговор.

Съдът съобрази следното:

Производството пред ВнРС е образувано по предявени от Т. М. Т. от с. Слънчево, Варненска област срещу „Професионална Техническа Гимназия-Варна“, Булстат 000083245 обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 225 КТ за признаване на уволнението на ищеца за незаконно и за отмяна на Заповед № 27/27.09.2021 год. на работодателя, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“; за възстановяване на ищеца на предишната работа – „Учител ТО“ в „Професионална Техническа Гимназия-Варна“ и за заплащане на сумата от 9000 лева, съставляваща обезщетение за оставането му без работа в резултат на незаконното уволнение за пълния шестмесечен срок от уволнението – 12.11.2021 год. – 12.05.2022 год., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната сума, считано от подаването на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът твърди, че е работил по трудово правоотношение с ответника „Професионална Техническа Гимназия – Варна“. Трудовото му правоотношение е било прекратено със Заповед № 27/27.09.2021 год. на Директора на гимназията, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Твърди, че уволнението му е незаконно, като излага следните основания: Заповедта е незаконосъобразна, невярна и немотивирана; работодателят не е изложил пълната фактическа обстановка в издадената заповед; ищецът не е бил запознат с цитираната в заповедта докладна записка и в каква връзка е изготвена; няма данни кога и от кого е установено дисциплинарно нарушение, за което е уволнен

дисциплинарно. Твърди и липса на мотиви в издадената заповед – същата не съдържа всички необходими реквизити. Навежда, че дисциплинарното производство против него, приключило с дисциплинарното му уволнение, е образувано след като е оттеглил заявлението си за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие на страните (чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ), което е бил принуден да подаде под натиск от директора на ответната гимназия на 02.09.2021 г. по време на среща с ръководството на учебното заведение. Твърди, че по време на тази среща бил принуден да подаде заявление за прекратяване на трудовия му договор по взаимно съгласие, считано от 15.09.2021 год., като получил уверение от ръководството на учебното заведение, че платеният му годишен отпуск, който ищецът ползвал към този момент, ще бъде продължен до 15.09.2021 год. – датата, от която трудовото му правоотношение е следвало да бъде прекратено по взаимно съгласие на страните. Твърди, че не е извършил никакво дисциплинарно нарушение; в периода 02.09.2021 г. – 10.09.2021 год. не се е явявал физически на работа, тъй като е ползвал платен годишен отпуск, съгласно постигнатото на 02.09.2021 год. споразумение с директора на ответното учебно заведение за прекратяване на трудовия му договор по взаимно съгласие, считано от 15.09.2021 год. и знанието и уверението на директора, че до дата 15.09.2021 год. ще ползва платен годишен отпуск, ползването на който му бил наложен не по негов воля и желание. Твърди, че е ползвал отпуск по болест от 15.09.2021г. до 17.09.2021г. и от 20.09.2021г. до 03.10.2021г. На 04.10.2021г. болничният му бил удължен до 02.11.2021г., а на 02.11.2021г. отново бил в болничен до 09.11.2021г. Излага, че е имал достъп до служебната онлайн платформа до 09.11.2021г., като организацията на работата в ответното учебно заведение по време на обявената в страната епидемична обстановка, включително в периода 02.09.2021 год. до 10.09.2021 год., за който в заповедта за уволнение е посочено, че ищецът не се е явявал на работа и за което е наказан с дисциплинарно уволнение, е била организирана неприсъствено и часовете, които е следвало да преподава, са се осъществявали онлайн чрез платформата „teams“ и сайта „<https://shkolo.bg>“.

Навежда още, че заповедта, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ е незаконосъобразна и поради това, че наложеното му дисциплинарно наказание не съответства на тежестта на евентуално извършеното от него нарушение на трудовата дисциплина.

Поради изложеното счита, че уволнението му е незаконно и настоява за отмяната му и за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност. Твърди също, че след уволнението е останал без работа. С оглед незаконността на уволнението му ищецът настоява и за уважаване на обусловената от иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ претенция – за заплащане на обезщетение по чл. 225 от КТ в размер на 9000 лева за пълния шестмесечен срок от уволнението – 12.11.2021 год. – 12.05.2022 год., ведно със законната лихва върху претендираната сума, считано от подаването на сиковата молба до окончателното ѝ изплащане.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, ищецът поддържа исквете си и настоява да бъдат уважени. Претендира присъждане на разноски.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 131 ГПК, поддържан в съдебно заседание, ответникът, чрез процесуален представител, оспорва исковете. Не оспорва, че между страните е съществувало трудово правоотношение. Твърди, че при издаването на заповедта за дисциплинарното уволнение на ищеца е спазил всички изисквания на КТ. Преди налагане на дисциплинарното наказание от ищеца са поискани писмени обяснения за нарушенията на трудовата дисциплина, за които е ангажирана дисциплинарната му отговорност; в хода на дисциплинарното производство при определяне на наказанието са спазени изискванията на чл. 189, ал. 1 КТ – отчетени са тежестта на нарушенията, обстоятелствата при които са извършени, поведението на ищеца. Дисциплинарното наказание „уволнение“ е наложено на ищеца на основание чл. 188, т. 3, във връзка с чл. 190, ал. 1, т. 2 от Кодекса на труда за неявяването му на работа в продължение на повече от два последователни работни дни, в случая – в продължение на шест последователни работни дни - от 2 до 10 септември 2021 г. включително. Оспорва, че ищецът е ползвал платен годишен отпуск в периода 02.09.2021 г. - 10.09.2021 г. Твърди, че заповед за разрешаване на платен годишен отпуск на ищеца за времето от 02.09.2021 г. до 10.09.2021 г. няма. Счита, че уволнението е законно и настоява за отхвърляне на исковете.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните прие за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, че въз основа на трудов договор от 13.04.2020 год., скл. за неопределено време, ищецът е работил по трудово правоотношение в ответното учебно заведение на длъжността „учител теоретично обучение“.

От изявленията на ищеца в исковата му молба, кредитирани от съда като признания на неизгодни за страната факти, се установява, че ищецът не е бил на работа в периода 02.09.2021 год. – 10.09.2021 год. вкл. В подкрепа на този извод е и отчетна форма образец 76 относно явяването/неявяването на работа за месец септември 2021 год. /л. 42-47 от делото на РС-Варна/, неопровергана по надлежния ред, от която е видно, че в периода 02.09.2021 год. – 10.09.2021 год. вкл., а именно: в работните дни 2; 3; 7; 8; 9 и 10-и септември 2021 г. ищецът не е бил на работа. Това обстоятелство е било прието за безспорно установено между страните и ненуждаещо се от доказване с писмения доклад на делото, изготвен в съответствие с чл. 312, ал. 1, т. 2 ГПК, като в срока по чл. 312, ал. 2 ГПК, възражения от ищеца против доклада, вкл. и в частта му относно приемането на горното обстоятелство за безспорно установено между страните и ненуждаещо се от доказване, няма направени.

От обсъдената форма образец 76 е видно още, че на 01.09.2021 год. ищецът е бил на работа.

От съдържащите се личното трудово досие на ищеца писмени доказателства се установява следното: На 23.08.20231 година ищецът е подал заявление за ползване на платен годишен отпуск, считано от 01.09.2021 год. до 07.09.2021 год. вкл. Отпусъкът не е бил разрешен – върху заявлението има резолюция „Не разрешавам“ с дата 24.08.2021 год.

На 01.09.2021 год. ищецът е депозирал заявление с вх. № 2292/01.09.2021 год. за

прекръпяване на трудовия му договор по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 15.09.2021 год. Върху заявлението има резолюция „Заповед за осв. по чл. 325 /1/, т. 1 от КТ“.

Със заявление с вх. № 2345/14.09.2021 год. ищецът е оттеглил заявлението си от 01.09.2021 год. за прекръпяване на трудовия му договор с ответното учебно заведение по взаимно съгласие.

С докладна записка от 15.09.2021 год. заместник директор по учебната дейност е уведомил директора на ответното учебно заведение, че ищецът не се е явявал на работа в периода 02.09.2021 год. – 10.09.2021 год. и не е представил документи, удостоверяващи причината за неявяването му.

С писмена покана от 15.09.2021 год., изпратена на ищеца на електронната му поща на дата 16.09.2021 год., работодателят е изискал писмени обяснения от ищеца по повод на следните нарушения на трудовата дисциплина – неявяване на работа на 2; 3; 7; 8; 9 и 10 септември 2021 год.

В дадения му срок ищецът е депозирал писмени обяснения, в които е посочил, че по разпореждане на директора на „ПТГ-Варна“, на 23.08.2021 год. е подал заявление за ползване на платен годишен отпуск до 07.09.2021 год. вкл., който му е бил разрешен от заместник-директор. Изложил е, че на 02.09.2021 год. е бил извикан в гимназията за разговор с директора, при който директорът му заповядал да не идва на работа до 15.09.2021 год., което ищецът възприл като заповед по чл. 173а от КТ, с оглед и Решението № 609/28.08.2020 год. на МС на РБ за удължаването на срока на извънредната епидемична обстановка в страната. На същата тази среща ищецът бил посъветван от директора да подаде молба за напускане на работа по взаимно съгласие, считано от 15.09.2021 год., което ищецът сторил, но по – късно оттеглил молбата си. Като причина за неявяването си на работа през дните 2; 3; 7; 8; 9 и 10 септември ищецът е посочил, че през този период е ползвал платен годишен отпуск, който самият директор му препоръчал да ползва предвид неяснотата относно организационния процес в началото на новата учебна година и в изпълнение именно на заповед на директора на гимназията. Заявява, че извън датите 25.08.2021 год. и 27.08.2021 год. – когато е бил ангажиран като квестор при провеждането на матурите, и 02.09.2021 год. – при срещата си с директора на учебното заденение, в периода от 23.08.2021 год. до 15.09.2021 год. ищецът не е бил търсен или уведомяван по някакъв начин относно необходимостта от присъствието му в гимназията, нито е бил уведомен относно наличието на промяна – напр. отлагането отпуска му или друга причина. Бил потърсен на 15.09.2021 год. – ден след като е оттеглил заявлението си за прекръпяване на трудовия договор по взаимно съгласие.

Със Заповед № 27/27.09.2021 год. на директора на ответното учебно заведение, на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, на основание чл. 188, т. 3 КТ и чл. 190, ал. 1, т. 2 от КТ, за неявяване на работа в продължение на шест последователни работни дни – от 02.09.2021 год. до 10.09.2021 год. вкл. Заповедта е подробно мотивирана, обсъдени са писмените обяснения на ищеца, депозирани в хода на дисциплинарното производство и са счетени за неоснователни. Посочено е, че наказанието се налага за

неявяване на работа в продължение на шест последователни работни дни – от 02.09.2021 год. до 10.09.2021 год. вкл.; отчетено е, че заявлението на ищеца за ползване на платен годишен отпуск за периода 01.09.2021 год. - 07.09.2021 год. не е удовлетворено и отпуск не му е разрешаван; отчетено е също, че за дните 8; 9 и 10 септември 2021 год. липсва изобщо подавано заявление за отпуск.

Заповедта за наложеното на ищеца дисциплинарно наказание му е връчена на дата 12.11.2021 год., видно от извършеното в нея отбелязване.

От извлечението от трудовата книжка на ищеца е видно, че след 12.11.2021 год. до приключването на устните състезания в настоящата инстанция /18.04.2022 год./ липсват записвания същият да е работил по трудово правоотношение с друг работодател.

От фиш за работна заплата за месец юни 2021 год. /последният пълен отработен месец, предхождащ месеца, в който ищецът е уволнен/ е видно, че брутното му трудово възнаграждение е в размер на 1547, 56 лева.

С оглед така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Дисциплинарната отговорност е отговорност за виновно неизпълнение на задълженията на работника или служителя по индивидуалното му трудово правоотношение с работодателя. Тази отговорност се реализира чрез налагане на предвидено в закона дисциплинарно наказание, след като бъдат изслушани или приети обясненията на работника или служителя по отношение на дисциплинарното нарушение и въз основа на мотивирана заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Тежестта на доказване на законосъобразност на наложеното дисциплинарно наказание лежи върху работодателя.

Установено е по делото, че преди да му бъде наложено дисциплинарното наказание, от ищеца са били изисквани писмени обяснения по надлежния ред. Това обстоятелство се установява и от писмените доказателства, обсъдени по-горе. Писмените обяснения са поискани именно по повод на извършените от ищеца нарушения на трудовата дисциплина по чл. 187, т. 1, предл. трето, вр. чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ – неявяване на работа в течение на два последователни работни дни, а именно: на 2; 3; 7; 8; 9 и 10 септември 2021 год. Установено е също, че ищецът е депозирал писмени обяснения пред работодателя, от съдържанието на които недвусмислено следва, че той е разбрал за кои негови действия са му поискани. Поради изложеното съдът намира, че процедурата по чл. 193 КТ е спазена.

Съгласно чл. 195, ал. 1 от КТ дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Заповедта № 27/27.09.2021 год. на работодателя, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ е издадена от наказващият орган – директорът на учебното заведение, в което ищецът е работил. Заповедта, с която е наложено дисциплинарното наказание „уволнение“ е издадена в сроковете по чл. 194 от КТ, съдържа всички необходими реквизити, предвидени в разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от КТ – съдържа името на нарушителя, описание на

нарушенията /за които нарушения от ищеца са поискани и обяснения/, кога са извършени, наложеното наказание и законовия текст, въз основа на който се налага.

С оглед изложеното съдът намира, че е спазена процедурата по налагане на дисциплинарното наказание със Заповедта № 27/27.09.2021 год., което налага преценката ѝ по същество и анализ на събраните доказателства относно наличието на изложените в нея нарушения на трудовата дисциплина.

Заповедта за налагане на дисциплинарното наказание е мотивирана с нормата на чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ – неявяване на работа в течение на два последователни работни дни, а именно: на 2; 3; 7; 8; 9 и 10 септември 2021 год.

Установено е по делото, че в посочените по-горе шест последователни работни дни ищецът не е бил на работа. Наведените от ищеца твърдения и доводи, че в периода 02.09.2021 год. – 07.09.2021 год. вкл. /т. е., в дните 2; 3 и 7 септември 2021 год., които са работни/ е ползвал платен годишен отпуск са неоснователни и не се подкрепят от доказателствата по делото. Установено, е че поисканото от ищеца с подаденото от него на 23.08.2021 год. заявление ползване на платен годишен отпуск за времето 1; 2; 3 и 7 септември 2021 год. не е било удовлетворено – липсва писмено разрешение от работодателя, съгласно чл. 173, ал. 1 КТ, за ползване на поискания платен годишен отпуск за посочения период, което писмено разрешение да е достигнало до знанието на ищеца. Анализът на нормата на чл. 173, ал. 1 КТ обосновава извода, че работникът/служителят може да започне ползването на платен годишен отпуск само след като до него достигне изявлението на работодателя, че е за разрешил ползването на платения годишен отпуск, което разрешение следва да е изразено писмено. Докато писменото разрешение на работодателя не достигне до работника/служителя, той е длъжен да продължава да изпълнява задълженията си по трудовото правоотношение. Неявяването на работа на работника/служителя в периода, за който е отправил до работодателя искане за ползване на отпуск, без такъв да му е бил разрешен по посочения начин, съставлява дисциплинарно нарушение, предвидено в чл. 187, т. 1 КТ.

Дори и да се приеме, че за дните 2, 3 и 7 септември 2021 година ищецът е ползвал платен годишен отпуск, то за следващите три работни дни 8, 9 и 10 септември, през които дни няма спор по делото, че ищецът не се е явил на работа, липсват доказателства да е подавал заявление по предвидения в КТ ред за ползване на платен годишен отпуск, съответно липсват и доказателства такъв да му е бил разрешен по начина и във формата, предвидени в чл. 173, ал. 1 ГПК. Липсват и доказателства да е ползвал друг предвиден в КТ отпуск.

Доводите на ищеца, че е изпълнявал служебните си задължения в периода 02.09.2021 год. – 10.09.2021г. онлайн чрез сайта <https://shkolo.bg>, където бил публикуван график на занятията и съответните класове са неоснователни, предвид ноторно известният факт, че учебната година в РБългария започва на 15-и септември.

Доводите на ищеца, че в периода 02.09.2021 год. – 10.09.2021 год. вкл., респ. в

периода 08.09.2021 год. – 10.09.2021 год. вкл. е ползвал платен годишен отпуск, предоставен му по реда и при условията на чл. 173а, ал. 1 КТ (т. е., без негово съгласие) също са неоснователни, доколкото липсват доказателства да е издавана заповед от работодателя или от държавен орган, с която да е наредено преустановяване на работата на ответното учебно заведение, на част от него или на отделни работници и служители, между които да е и ищецът.

Наложеното дисциплинарно наказание „уволнение“ е съответно на извършеното дисциплинарно нарушение по чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ, същото е съобразено с тежестта на нарушенията, със субективното отношение при извършването им и с липсата на критичност у ищеца за извършеното.

По изложените съображения дисциплинарното уволнение на ищеца, извършено със Заповед № 27/27.09.2021 год. на работодателя, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ е законосъобразно, а искът за отмяната му – неоснователен.

С оглед неоснователността на обуславящия иск, неоснователни са и исковете по чл. 344, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ, вр. чл. 225 КТ – за възстановяване на ищеца на предишната работа – „Учител ТО“ в „Професионална Техническа Гимназия-Варна“ и за заплащане на сумата от 9000 лева, съставляваща обезщетение за оставането му без работа в резултат на незаконното уволнение за пълния шестмесечен срок от уволнението – 12.11.2021 год. – 12.05.2022 год., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната сума, считано от подаването на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

При този изход от делото разноски на въззивника не се присъждат.

Съобразно изхода от делото, отправеното искане и представените доказателства в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция в размер на 1420 лева, съставляващи заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Възражението на въззивника за прекомерност на заплатеното от въззиваемия адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция е неоснователно, тъй като същото е в рамките на установения в чл. 7, ал. 1, т. 1 и ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 год. на ВАДвС.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 350/17.02.2022 год., постановено по гр. дело № 20213110117868 по описа на РС-Варна за 2021 год., с което са отхвърлени предявените от Т. М. Т. от с. Слънчево, Варненска област, срещу „Професионална Техническа Гимназия – Варна“, Булстат 000083245 обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 225 КТ за признаване на уволнението му за незаконно и за отмяна на Заповед № 27/27.09.2021 год. на работодателя, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“; за възстановяване на ищеца на предишната работа –

„Учител ТО“ в „Професионална Техническа Гимназия – Варна“ и за заплащане на сумата от 9000 лева, съставляваща обезщетение за оставането му без работа в резултат на незаконното уволнение за пълния шестмесечен срок от уволнението – 12.11.2021 год. – 12.05.2022 год., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната сума, считано от подаването на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

ОСЪЖДА Т. М. Т. ЕГН ***** от с. Слънчево, Варненска област да заплати на „Професионална Техническа Гимназия – Варна“, Булстат 000083245, със седалище и адрес на управление: гр. Врна, бул. Сливница № 158 А, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 1420 лева (хиляда четиристотин и двадесет лева) – разноси за настоящата инстанция, съставляващи заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Решението може да се обжалва с касационна жалба при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК пред ВКС на РБ в **едномесечен срок**, който започва да тече от **03.05.2022 год.** – чл. 315, ал. 2 ГПК.

Препис от решението да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____